

SEMINARIUM VARADIENSIS

Anul VII
Numărul
28 (54)
OCTOMBRIE
2010

Realizat de Seminarul Teologic Greco-Catolic „Sfinții Vasile, Grigore și Ioan”, Oradea

CUVÂNT DE BUN VENIT

« Este esențial ca Seminarul să fie perceput nu în mod exterior și superficial, adică un simplu loc de locuit și de studiu, ci într-un mod interior și profund: ca o comunitate, o comunitate specific eclezială, o comunitate care re trăiește experiența grupului celor doisprezece uniți cu Isus. »

Ioan Paul al II-lea, «Pastores dabo vobis, nr. 60»

Formarea umană a unui seminarist prezintă o importanță particulară. Ca preot, el va trebui să fie capabil să faciliteze interacțiunile inter-umane pentru a obține încrederea și colaborarea celor din jurul său pentru a reuși să învingă toate problemele.

Sfântul Pavel spune în Epistola către Filipeni: *«câte sunt adevărate, câte sunt de cinste, câte sunt drepte, câte sunt curate, câte sunt vrednice de iubit, câte sunt cu nume bun, orice virtute și orice laudă, la acestea să vă fie gândul.»* (4, 8).

La fel cum spunea și Papa Ioan Paul al II-lea, *«formarea umană a preotului are o importanță deosebită în raport cu destinatarii misiunii sale: tocmai pentru ca ministerul său să fie cât mai credibil și acceptabil din punct de vedere uman, este necesar ca preotul astfel să-și formeze astfel personalitatea sa umană încât aceasta să devină punte și nicidecum obstacol pentru ceilalți în întâlnirea cu Isus Cristos, răscumpărătorul omului»* (*Pastores dabo vobis* nr. 43). Dacă viitorii preoți trebuie să cultive acest ansamblu de calități umane, în mod echilibrat, puternic și liber, aceștia o vor face pentru a fi capabili să-și trăiască vocația lor ca punte de legătură pentru alții și nu obstacole în întâlnirea lor cu Isus Hristos. Această formare umană trece înaintea de toate printr-o conștientizare a bogățiilor dar și a constrângerilor unei vieți trăite în comun.

Seminariștii, trăind împreună cu părinții lor formatori ca într-o familie, vor forma o adevărată

comunitate; ceea ce îi va pregăti să trăiască zilnic drept păstori în viitoarele noastre comunități parohiale.

Viața în comunitate este mai mult decât un simplu mod de trăire sub același acoperiș. Ea se impune fiecăruia ca o adevărată școală a vieții. Sub semnul comunității începe ziua cu Sfânta Liturghie. Timpurile liturgice ne vor permite să trăim în Biserică, să ne rugăm unii pentru alții, deoarece Hristos care ne adună la un loc este centrul vieții noastre.

Mesele pe care le luăm împreună, activitățile și serviciile variate inerente vieții în grup, toate aceste lucruri ne vor permite să ne îmbogățim. Un rol important în dezvoltarea vieții comunitare îl constituie și diferențele dintre noi, care uneori pot fi foarte mari. Viața în comunitate implică respectarea sensibilităților fiecăruia, de care va trebui să ținem cont și să le tratăm cu mare atenție și responsabilitate; uneori

cu supărări reciproce, alteori cu cuvinte necugetate, însă respectul reciproc trebuie să învingă întotdeauna. Acest lucru ne face să devenim preoți care au misiunea de a uni comunitatea care este diferită și variată. Este totodată ocazia de a lega prietenii puternice, de a ne bucura împreună de momente deosebite care fac cu adevărat parte din viața Seminarului.

Formarea spirituală. Seminariștii sunt chemați să-și înrădăcineze viața în Hristos, Bunul Păstor prin participarea la viața liturgică și sacramentală, prin

(continuare în pag. 2)

însoțire spirituală și rugăciune. Viața spirituală este esențială pentru acela care vrea să se așeze alături de Cristos. Doar prin rugăciune, prin lectura meditată a Cuvântului lui Dumnezeu (lectio divina), prin viața liturgică, prin practicarea sacramentelor (euharistie și spovadă) și prin însoțirea spirituală, seminaristul poate să lase ca în inima sa, să penetreze planul pe care Dumnezeu îl are cu el. Rugăciunea personală este lăsată la aprecierea fiecăruia la orele și locurile stabilite. Sfânta Liturghie pe care o celebrăm în fiecare dimineață ne poartă în centrul misterului comuniunii ecleziale și ne asociază tuturor acelor din lumea întreagă care se roagă.

Însoțirea spirituală se efectuează de către părintele spiritual desemnat de Seminar. Colocviul cu părintele spiritual este un moment de ascultare și învățare, este foarte important pentru discernământul vocațional. Întâlnirile cu părintele spiritual vor avea loc ori de câte ori seminaristul va simți nevoia.

Formarea intelectuală. Seminaristii necesită o formare intelectuală de înalt nivel pentru a anunța Evanghelia lui Cristos într-un mod credibil în fața exigențelor la care rațiunea umană ne provoacă. Pentru a deveni un preot inteligent, capabil să răspundă întrebărilor pe care credincioșii nu vor înceta să i le pună, seminaristul trebuie să înceapă prin a și le pune sieși; astfel, de-a lungul anilor de Seminar se prevede o curiculă complexă, pluridisciplinară.

Formarea pastorală. Pentru a deveni adevărați păstori de suflete, seminaristii sunt antrenați să descopere într-o manieră progresivă realitatea pastorală din eparhia din care fac parte.

Această formare integrală și complexă necesită timp, ca orice învățătură umană; acest timp dăruit este șansa de a crește în siguranța de a fi fost chemat de către Domnul și de a se lăsa modelat de însuși Isus.

pr. Antoniu CHIFOR
Rector

ÎNCEPUTUL NOULUI AN UNIVERSITAR

După o vacanță îndelungată, timp de odihnă, dar și de muncă, seminaristii și formatorii lor și-au dat întâlnire în ziua de 22 septembrie pentru a începe împreună un nou an de formare și de parcurs spiritual.

Primul moment comunitar a fost cina festivă, iar ziua de sâmbătă am început-o cu Sfânta Liturghie urmată de meditația părintelui spiritual Anton Rus. Astfel prin cuvintele dânsului, dar și prin cele ale celorlalți formatori, rectorul pr. Antoniu Chifor și vice rectorul ip. Eduard Fischer, am fost invitați să reflectăm asupra identității, vieții și chemării noastre. Dânșii ne-au reamintit ceea ce înseamnă vocația, ne-au ghidat să descoperim semnele autenticității ei, au punctat, pe baza documentelor magisteriale, ce înseamnă formarea noastră și ne-au îndemnat să pășim cu încredere, bucurie și speranță în noi înșine și în Domnul!

În această zi am avut ocazia să ne cunoaștem, vechi și noi, ani terminali, ani medii și noii veniți, să împărtășim din experiențele noastre, să povestim, să ne împrietenim.

În jurul mesei rotunde, privindu-ne față în față, ne-am propus scopuri noi pentru acest an, pentru evoluția noastră pe toate planurile, atât la nivel personal cât și comunitar.

S-a simțit desigur și absența părintelui Cristian Sabău, care timp de șapte ani, prin dragoste și jertfă de sine, a luptat pentru schimbarea vieților acestor tineri, chemați de Domnul, la slujirea aproapei, în iubire, bucurie și umilință! S-a simțit de asemenea și lipsa fratelui Gheorghe Pop, fostul formator al anilor I și II, exemplul de modestie, credință și iubire fraternă.

Seara a avut loc o petrecere de bun venit pentru cei din anul I, timp de distracție și bună voie. Duminica după meditația părintelui Rus, s-a celebrat Sfânta Liturghie, neuitând a pomeni în rugăciunile noastre familiile rămase acasă, pe cei dragi, pe binefăcători și pe toți fiii lui Dumnezeu, frații noștri.

Luni a avut loc în Aula Magna a Facultății de Teologie Greco-Catolică, rugăciunea Te

Deum-ului de început de an universitar, domnul Ionuț Popescu, directorul de studii a adresat cuvinte de bun venit și de încurajare tuturor, profesori și studenți.

Astfel a început anul universitar 2010-2011, o nouă etapă a parcursului formativ, de maturizare atât pe plan uman cât și spiritual, timp de bucurie, de rugăciune, de har, de studiu și de muncă!

Fie ca Domnul să ne binecuvânteze pe toți! Să vă rugați pentru noi!

REDACTIA

DEMNITATEA FAMILIEI

Pentru a oferi o definiție completă a ceea ce reprezintă demnitatea umană ar trebui să facem referință la două surse care vorbesc despre aceasta: Codul Civil și Catehismul Bisericii Catolice.

Codul civil oferă anumite legi care apără demnitatea persoanei umane, scoțând în evidență ceea ce o denigrează, astfel că noi putem să aflăm anumite caracteristici ce definesc demnitatea persoanei descoperind caracteristicile pe care legile le apără.

Codul civil apără denigrare imaginii sociale a oricărei persoane prin răspândirea de informații neadevărate și calomnioase asupra oricărui individ. Din acest conținut legal ne dăm seama că demnitatea umană este definită ca fiind o imagine nepătată a persoanei umane. Catehismul Bisericii Catolice afirmă că „demnitatea persoanei umane se înrădăcinează în crearea ei după chipul și asemănarea lui Dumnezeu”.

Dacă ar fi să analizăm cele două surse ne dăm seama că diferența dintre cele două definiții este aceea că, creștinismul prin documentele bisericii vorbește despre persoana umană introducându-L pe Dumnezeu ca fiind Cel care oferă demnitate persoanei umane, pe când Codul Civil oferă o definiție a demnității din perspectivă strict umană. Aceste două perspective, una umană, și alta divină fac ca drepturile și obligațiile privind familia și societatea să fie la rândul lor privite prin două surse de inspirație.

Drepturile și obligațiile familiei includ drepturile și obligațiile personale ale fiecăruia cetățean adăugând însă drepturi și obligații care se aplică numai în cadrul acesteia.

Bărbatul și femeia au drepturi și obligații egale în căsătorie (art. 25 Codul familiei). Printre drepturi enumerăm: dreptul la nume, dreptul de a decide asupra ceea ce privește căsătoria, dreptul de separare în cazul în care se pune în pericol sănătatea, integritatea sau viața celuilalt soț ori a copiilor, dreptul de a educa copiii în spiritul religiei dorite, dreptul părinților de a se îngriji de sănătatea și dezvoltarea fizică a copilului, dreptul părinților de a se îngriji de educarea, învățătura și pregătirea profesională a copilului.

Din rândul obligațiilor fac parte: membrii familiei sunt dator să-și acorde unul altuia sprijin moral reciproc (art. 2 Cod. fam.), această obligație este o consecință a prieteniei și a afecțiunii pe care

se întemeiază raporturile de căsătorie; obligația de întreținere, de suport material reciproc, respectarea principiului monogamiei, obligația de fidelitate. Întreținerea de relații sexuale în afara familiei, în anumite condiții, constituie infracțiunea de adulter prevăzută de art. 304 Codul penal.

Aceste drepturi și îndatoriri privind persoana umană se pot aplica strict în cadrul familiei și în raportul dintre aceasta și societate.

Drepturile și îndatoririle pe care familia creștină le are nu sunt altele decât cele prezentate mai sus deoarece majoritatea dintre legile stabilite au ca suport învățătura creștină, însă modul în care ele se aplică este diferit.

Pe lângă prescripțiile pe care statul le promulgă pentru a reglementa viața de familie Biserica propune ca lege definitorie în cadrul familiei, legea iubirii hristice: „Să iubești pe Domnul Dumnezeul tău din toată inima ta și din tot sufletul tău și din toată puterea ta și din tot cugetul tău, iar pe aproapele tău ca pe tine însuși”(Lc 10, 27).

„Femeile să se supună bărbaților ca Domnului[...], bărbaților, iubiți pe femeile voastre, după cum Hristos a iubit Biserica, și s-a dat pe Sine pentru ea”(Ef 5, 22).

„Copii, ascultați pe părinții voștri[...], părinților nu întârâtați la mânie pe copiii voștri, ci creșteți-i întru învățătura și certarea Domnului”(Ef 1, 2).

Vedem că învățătura creștină sfătuiește persoana la respectarea legilor statale și mai mult decât atât, o cheamă să se bucure nu doar de demnitatea umană, ci mai ales de una divină, prin adopție.

Îndeplinirea obligațiilor cât și beneficierea de drepturile atât familiale cât și sociale nu fac altceva decât să ofere omului demnitatea la care a fost chemat, aceea de a participa la misterul filiației divine.

În concluzie consider că, precum Isus în îndeplinirea misiunii Sale pe pământ, nu și-a pierdut demnitatea Sa de Fiu al Tatălui, nici noi creștinii prin îndeplinirea sarcinilor în cadrul familiei nu ne pierdem demnitatea noastră de persoane umane, ba dimpotrivă îmbunătățim calitativ, prin participarea noastră la viața divină în cadrul Sfințelor Sacramente, aspectul demnității ființei create de Dumnezeu după Chipul și Asemănarea Sa.

Iulian BOGLUȚ,
ANUL -IV-

MĂRTURISIRE

Se întâmplă adesea ca acele cuvinte pe care Isus Cuvântul le-a ales pentru noi, creștinii, să le lăsam în minoratul sensului lor, privându-le tocmai de acea pre-umplere pe care Acesta a tocmisit-o în ele. Nu știm dacă doar simpla noastră superficialitate ne face să nu coborâm atent în sensul cuvântului sau necuprinderea lui este semnul neputinței noastre de a ne ridica la înțelesul original. În orice caz, uitarea sensului îl plătim cu toții în egală măsură...

Un astfel de cuvânt „neînțeles” îmi pare a fi acela de *vocație*, mult prea des și pripit folosit de către noi. Ne-am obișnuit într-un mod prea simplu, să credem că ar fi vorba de un gând șoptit pe care îl auzim dinlăuntru nostru. Poate acest fapt se datorează cuvântului în sine, prea de curând intrat în graiul nostru. Se întâmplă când vorbim de *vocație* să o numim câteodată *chemare*. Și aici lucrurile se limpezesc, bătrânul verb latinesc *clamare* (ca și *voco*, *vocare*, al *vocației*) e mult mai încărcat de realitate. Dar și aici când îl rostim, parcă fiindu-ne frică de sensul ce se cascadează dintr-o dată în fața noastră, preferăm să ne închidem în mai abstractul său sinonim. Însă, sarcina mea nu este să fac o lecție de lingvistică, vreau doar să aduc un plus de înțeles și înțelegere acestui cuvânt, vorbind despre *vocația* sau poate mai clar *chemarea* mea. Voi folosi termenul *chemare* deoarece mi se pare că este mai expresiv pentru ceea ce urmează să relatez și voi completa cu *vocație* atunci când verbul latinesc îl întregește.

Chemarea prin și în mine a început neîndoiește odată cu intrarea mea în Biserică, prin Taina Botezului. Nu este vorba de o figură de stil! Cel ce intră în Lege, devine participant la istoria nevăzută a moșilor și strămoșilor săi în așa fel încât întreg neamul nemaivăzut sau încă văzut al său îi poate fi povară sau înălțare. În momentul Botezului nu am intrat întru totul în tradiția strămoșească - doar puțin, pe lăturiș cum ar spune cineva - intrând numai în tradiția bisericii romane, deoarece mi s-a administrat Botezul în ritul romano-catolic. Însă a fost spre bine, pentru că doar catehizarea preotului romano-catolic m-a ținut pe lângă Biserică și am rămas în acea *chemare* rodnică până într-atât încât am urmat și liceul confesional al orașului. Aici s-a întâmplat ceva. Și poate știți și alții dintre noi, că un liceu confesional este mai degrabă un loc al încercării *vocației*. Dar nu toți se dovedesc a avea *chemare* sau mai degrabă ascultă de o altă „*chemare*”. Există o continuă ispită a celui ce a intrat într-un astfel de liceu, o atracție spre ceea ce nu este permis, spre non-conformism. Dând curs ispitei, am urmat-o cu o fascinație greu explicabilă. Astfel încât în doi ani nu am devenit un ateu indiferent, ci dimpotrivă un anticreștin (antihrist)

convins, citind cu mare râvnă acele pe alocuri satanice versete, ale lui Nietzsche, filosoful care anunțase moartea divinității. Dar totodată mi s-au deschis noi orizonturi, noi anturaje și noi experiențe.

O experiență aș vrea să o descriu în mod special: consumul de droguri. Dumnezeu ne-a lăsat bolile trupului ca ele să dea socoteală de cele ale sufletului. La fel și dependența de droguri (și aici mă refer la ultimul stadiu, cele injectabile) ar avea un corespondent în acea boală teribilă numită lepră. Precum lepra, unde la început apar doar acele pete mici sidefii, care în primă fază nu pot să trezească mai mult decât o incertă întrebare, ajungi curând să constați - căci cel puțin până către ultimele faze nu este dureroasă fizic - că, din când în când mai pierzi câte ceva din tine și astfel ajungi un jalnic și neputincios privitor al propriei tale dezintegrări. La fel, în prima fază, narcotizat de plăcere, care atunci când dependenta se instalează, se transformă într-o dublă durere: una fizică (când nu ai cu ce să te droghezi) și una spirituală (permanentă, pentru că nu poți să scapi de ele). Această durere, sub dublul ei aspect, vei continua să o narcotizezi ca să nu iasă la iveală. Vei deveni privitorul propriei disoluții. Chestiunea morții e doar una de timp. În acest timp în care dacă nu va veni Dumnezeu precum la acei leproși a-i Noului Testament, nu ai avea aproape nici o șansă de scăpare. Dar nu acesta era să-mi fie sfârșitul.

S-a întâmplat după ceva timp să fiu chemat în fata instanțelor lumești - o suferință în plus și pentru mine și pentru cei din jurul meu la care devenisem deja imun. Dar nu mi-am dat seama că ceea ce se întâmpla atunci își avea rostul în lumea nevăzută, unde eram *chemat* să dau socoteală Dreptății lui Dumnezeu.

Aici aș vrea să-mi limpezesc și să limpezesc un alt aspect al verbului *vocare* (*vocație*). Anticii obișnuiau să-l folosească atunci când era vorba de a chema pe cineva în justiție și un compus al verbului este chiar *ad-vocatus*, adică avocatul din zilele noastre. De ce acest mic excursus lingvistic? Pentru că urmează să se lămurească un episod cheie al existenței mele: Medjugorje.

După o perioadă îndelungată de proces, care a secătuit și fizic și psihic familia, liber-constrâns am ajuns în acel loc pe care nu mi-l doream și l-am luat în cel mai bun caz ca pe o excursie. Nu pot să spun ce s-a întâmplat acolo, ar face obiectul unei alte mărturisiri, însă acolo am văzut cine îmi este avocatul, și încă ce avocat! Prin Fecioara Maria, Hristos mi-a întins mâna, și de aici înainte va fi vorba de o împreună-lucrare. Aș putea spune că mi-a redat *chemarea* cea dintâi pe care o pierdusem și acum o regăsisem. Cât de dulce și

(continuare în pag. 5)

de tainică poate fi iertarea fiului risipitor – o întâlnire dintre Hristos cel Înviat și Petru cel care s-a lepădat!

Lungul drum ce a urmat până la ieșirea la lumină, a fost unul cu suișuri și coborâșuri, dar a fost poate cel mai important în lămurirea vocației.

Așadar aș spune că *vocația* sau *chemarea* nu este doar un nelămurit gând interior, sau unul ce ar da socoteală doar de Cel ce cheamă și cel chemat... mai este ceva, ce s-ar putea numi rostul chemării: a conștientiza ce ai primit și în ce scop. De abia acum ne dăm seama că *vocația* nu rămâne închisă în acest cuvânt, ea se deschide spre alte două verbe: *a fi trimis și a mărturisi*. Altfel spus ești chemat și răspunzând chemării ești înzestrat cu diferite haruri pentru a fi trimis în luptă cu vrăjmașul sufletelor noastre, unde trebuie să dăm mărturie prin faptă și cuvânt despre Dumnezeu nostru. Lupta ar fi inegală dacă nu avem ca însoțitori pe apărătorii noștri: Fecioara Maria și cetele sfinților.

Aș dori să închei cu o mărturisire care poate fi la fel de bine un îndemn. Avem lăsate de Dumnezeu, mărturiile celor care au trecut prin temnițele comuniste. Foarte descriptive și infinit apropiate de sensibilitatea lumii în care trăim. Ar trebui să-i citim și să ne alegem pe acela ce ne este mai apropiat structurii noastre interioare, și acela să fie alături de Maica Domnului, sfântul la care ne rugăm, patronul nostru. Este aproape incredibil - și o spun ca unul care a făcut o alegere în acest sens, este incredibil ce ajutor și ce minuni se pot înfăptui. De fapt Dumnezeu face compromisuri cu noi nevrednicii, pentru a arăta sfințenia acestora. Și în acest fel minunat, noi cei de jos cerându-le să fie avocații noștri, devenim noi înșine mărturisitorii lor aici, printre oameni. Fie numele Domnului lăudat!

Andrei VUCU,
ANUL -I-

TEAMA DE A VORBI CELUI IUBIT

A vorbi despre dragoste este considerat cu totul sublim și inaccesibil omului de rând, se crede că despre dragoste vorbesc doar poeții.

Întotdeauna am crezut că în gura celui ce iubește orice cuvânt poate fi o declarație de dragoste, după cum în gura omului superficial până și cuvintele lui Hristos sună neplăcut.

Oamenii, în special tinerii (în această categorie încadrându-mă și eu), trăiesc complexul că nu-și pot exprima dragostea, că vor fi înțeleși greșit de cel iubit sau că nu vor fi înțeleși deloc.

Un tânăr va suferi mai ușor eșecul unui început de relație, dacă acest eșec va fi provocat de un bilețel care conține un vers de Eminescu.

Pare de necrezut, dar un tânăr preferă să-și încredințeze soarta în mâinile unui om care se „pricepe” la cuvinte, cerându-i să redacteze o scrisoare de dragoste către fata pe care o iubește, decât să-și asume responsabilitatea de a fi el însuși în fața dragostei. De unde această teamă de a vorbi celui iubit? De unde teama de a vorbi despre dragoste?

A vorbi despre dragoste este la fel de greu ca și a vorbi despre Dumnezeu. Așa cum sunt oamenii care nu mai cred în Dumnezeu, tot așa există oameni care nu mai cred în dragoste.

Prin iubire, învățăm să învingem egoismul caracteristic umanității și reușim să împărtășim celorlalți din euforia și iubirea ce se răsfrânge în sufletele și chipurile noastre.

Când iubești înveți să-i citești gândurile

celuilalt printr-o simplă privire, înveți să descoperi o rază de lumină în fiecare zâmbet al său și să te bucuri de fericirea sa.

Mereu am simțit că frumusețea vine de undeva de dincolo de lumea asta, de la Dumnezeu, că mă poate face mai bun, dar și că n-a fost lăsată pentru „consum public”.

Mereu am fost fascinat de frumusețea feminină fără farduri, fără artificii, cea care nu striga „consumați-mă” (cel puțin cu privirea), și am crezut că undeva, cândva o să rânduiască Dumnezeu și pentru mine o iubire unică.

Nimeni nu se bucură, decât regăsindu-se în altcineva, mai apoi, ca orice om, m-am îndrăgostit de o fată pentru că după părerea mea, o fată ca aceea, nu mai văzusem, însă eu fiind mai timid și emotiv, am stat și stau cu „capul între urechi” cum ar zice un preot drag sufletului meu. În sfârșit... m-am minunat pe rând de Coșbuc, Eminescu, Bacovia, Dostoievski... Mă fascinează orice ar putea să-mi descopere noi dimensiuni ale propriului meu suflet, pentru că în adâncul meu, eu știu că sufletul este fără margini și că în el se pot petrece cele mai grozave lucruri, deoarece Dumnezeu este iubire iar noi suntem făcuți după Chipul și Asemănarea Lui și El a vrut să ne împărtășească și nouă puțin din iubirea Sa.

Simion Vasile TEREC,
ANUL -II-

MEDITAȚIE

Un episod biblic (Lc 8, 26-39) pe care Biserica ni-l propune în această perioadă spre meditație este cel al vindecării demonizatului din ținutul Ghenezaretului. Urmând firul roșu al evangheliilor ne amintim alte două întâlniri ale lui Isus cu satan: ispitirile Sale și întâlnirea cu îndrăcitul din Capernaum. Dacă atunci Isus se afla în sinagogă pe când întâlnește demonizatului, în acest pasaj îl găsim pe Mesia coborând din corabie într-un ținut păgân, în apropierea cetății Decapolis. Desfășurarea acțiunii acestui pasaj ridică numeroase întrebări: de ce demonizatului vine spre Isus (în evanghelia după Marcu, el este prezentat ca alergând către El), de ce cere milă în numele Dumnezeului lui Isus, de ce deși cere să nu fie trimis în adânc se aruncă în mare?

În opinia mea, mesajul cel mai important al acestui text, este că ni se prezintă o realitate, pe care astăzi prin indiferentism, prin lenea spirituală, credincioșii încep să subestimeze sau chiar să uite prezența răului, ca forță activă în lume.

Evanghelistul Luca ne descrie caracteristicile acestei persoane atinse în mod profund de păcat, posedată de numeroși demoni: „nu îmbrăcase nici o haină, nu rămânea în casă, ci în morminte”, iar Marcu (5, 1-20) adaugă: „rupea cătuși și lanțuri, zi și noapte striga și se lovea cu pietre”. Astăzi o asemenea imagine pe puțini i-ar înfricoșa, manifestările răului devenind „pâine și circ” pentru mulțimile contemporane. Vara aceasta fiind invitat la exerciții spirituale în nordul Italiei, am participat la spectacolul Patimii Mântuitorului, tradiție de secole care este organizată de sătenii localității Sordevolo. Scenariul era un pic romanțat, prezentat ca un muzical, dar ce m-a surprins cel mai mult a fost reacția celorlalți spectatori (aproximativ vreo 2000) când pe scena imensă a intrat o ceată de diavoli. Pentru ei a fost momentul culminant, scena respectivă câpătând cele mai zgomotoase aplauze. Au fost impresionați de 30 de oameni îmbrăcați în roșu, cu furci și coarne (stil Halloween, atenție că se aproprie) și mai puțin de răstignirea Mântuitorului.

Această imagine a posedatului nu este străină de ceea ce astăzi vedem în „cultura morții”, răspândirea simbolului craniului, care denotă suflete înnegrite, care își caută cu patimă autodistrugerea. Mai mult, acesta este modelul propus tuturor prin mass-media, afectând

copii și tineri, distrugând familii și societăți. Dacă unii consideră realitatea diavolului o fantezie, un basm, alții dimpotrivă intră în secte satanice și cu vâlul păcatului pe ochii lor comit cele mai groaznice infamii.

Evanghelistul menționează: „și nimeni nu putea să-l îmblânzească”. Până la venirea lui Isus, confrății lui au încercat să-l ajute, dar fără nici un folos. Dacă el nu se putea ajuta pe sine, cum să-l ajute alții? De asemenea vedem multe persoane, în Biserică, începând o luptă împotriva răului bizuindu-se pe propriile forțe, pe orgoliul lor orbitor.

Pericopa evanghelică ne arată cine este adevăratul Domn: Isus! El are puterea asupra răului, el a învins moartea, prin Jertfa Sa am fost mântuiți. În acest pasaj îi vedem pe demoni cum „i se nchină” Mântuitorului, îi recunosc divinitatea și îl roagă să nu îi chinuiască. Intenția lui Isus este aceea de a-l salva pe posedat, nu de a cocheta cu demonii. Aceștia intră în turma de aproximativ 2000 de porci și se înecă în lac.

Cei ce pășteau turma, văzând acestea merg să anunțe stăpânii de prin sate. Cu toții vin la Isus, iar la vederea schimbării profunde, la vederea acestui tânăr „așezat, îmbrăcat și întreg la minte” s-au cutremurat. Consider că nu datorită pierderii animalelor sunt ei speriați, a pagubei materiale, ci datorită atașamentului față de propriile căi și stiluri de viață. Ei preferă viața lor, mai mult ca sigur mizerabilă, cu multă dramă și patimi, decât tăcerea interioară pe care acest om a redobândit-o.

Mulți oameni vin la Biserică, dar puțini sunt cei care îndrăznesc să se schimbe cu adevărat, să primească mesajul bucuriei, să se întoarcă la Dumnezeu. Puțini luptă cu lăncezeala spirituală, cu goliciunea propriilor suflete și rugăciuni, puțini nu se tem de a trăi liberi, responsabili. Mulți se mândresc cu sfinții lor, cu cuvioșii lor, dar puțini într-adevăr ies din cochilia propriei mediocrități pentru a experimenta Iubirea și Iertarea lui Dumnezeu.

Să nu ne fie rușine de a veni în fața Domnului, rușinea nu ne va salva, să nu ne fie frică de a păși spre Lumină și de a deveni autentici, adevărați copii a-lui Dumnezeu. Domnul să vă binecuvânteze și să ne întărească cu haruri și bucurii!

Flaviu-Andrei DUMA,
ANUL -IV-

SEMINARIȘTII ÎN PASTORAȚIE

Începutul noului an bisericesc, școlar și universitar trezește în sufletele noastre noi idealuri și odată cu acestea prind viață în inima noastră noi angajamente, pe care încercăm să le alimentăm cu credință și speranță.

Noi ne găsim motivații interioare și exterioare în funcție de nivelul la care ne luăm angajamentele și în funcție de cât de mult contează pentru noi ducerea lor la bun sfârșit. În cazul în care ne propunem să fim mai buni în noul an și să ne petrecem o viață mai aproape de Isus Hristos este normal ca sprijinul să-l găsim în Sfânta Scriptură și în viața sacramentală, iar dacă ne-am propus să fim mai conștiincioși la școală sau la facultate, atunci bineînțeles că vom găsi sprijin în profesorii și părinții noștri, în același fel, dacă dorim să ne realizăm pe plan profesional ne vom baza foarte mult pe o colaborare cât mai fructuoasă cu cei care ne sunt colegi de muncă.

Pentru domeniile în care idealurile noastre se proiectează există diferite surse de sprijin exterioare care, pentru a avea efectul dorit trebuie să fie în strânsă legătură cu alți „scripeți” de sprijin care trebuiesc să se regăsească în sufletul nostru.

Dacă sufletul nostru nu dă dovadă de multă hotărâre, răbdare, perseverență și capacitatea de a trece peste eșecuri atunci „ajutoarele” exterioare se dovedesc a fi de prisos.

Seminarul Teologic Greco-Catolic din Oradea are o largă paletă de idealuri expusă pentru acest nou an bisericesc și universitar. Pe lângă sfințirea proprie, seminariști, sub oblăduirea conducerii Seminarului, și-au propus și în acest an să-și ofere disponibilitatea pentru sfințirea celorlalți și anume a celor care îi primesc cu drag în parohii. Astfel că în acest an, la fel ca în anii anteriori, studenții de la Seminarul din Oradea vor participa la un program de pastorație. Acest program a prins viață acum doi ani la inițiativa părintelui Cristian Sabău, rector al seminarului în aceea perioadă, și este continuat sub conducerea actualului părinte rector, Antoniu Chifor.

În fiecare an, după terminarea programului s-au cules impresii de la cei care au participat la această activitate, atât de la seminariști cât și de la preoți și credincioși. În urma evaluării acestor mărturii s-a hotărât să se continue acest program, și chiar să se încerce să se ofere sprijin și altor parohii care în anii anteriori nu au beneficiat de prezența seminariștilor în mijlocul lor. Aceste gânduri de mulțumire care au venit atât din partea seminariștilor cât și a partea preoților și a credincioșilor reprezintă pentru cei care se înrolează în acest program un real

sprijin motivațional.

În cadrul Seminarului se insistă pe încurajarea seminariștilor de a-și găsi motivații personale în discernerea și urmarea vocației lor, prin participarea frecventă la rugăciune, sacramente și diferite întâlniri de formare, însă ei au nevoie în aceeași măsură de sprijin la nivel exterior, care în cadrul acestui program este oferit de tinerii recunoscători pe care ei îi întâlnesc în parohii, de zâmbetul încurajator al preotului supraveghetor și de bucuria pe care o împărtășește cu ceilalți frați.

Acest program oferă în primul rând seminariștilor oportunitatea de a activa într-o parohie alături de un preot, care poate fi pentru ei persoana care să le arate cum se poate face legătura dintre cunoștințele pe care aceștia le culeg din seminar și practica pastorală pe care o presupune comunitatea parohială.

Întâlnirea pe care seminariști o au cu credincioșii din parohie este un alt element care ajută la formarea lor umană, formare care este primordială pentru un seminarist care se gândește să devină reprezentant al lui Isus, al Celui care și-a asumat pe de-a întregul starea umană. Astfel că participarea la activitățile parohiale reprezintă pentru seminarist o școală de formare la nivel uman, școală prin care și Isus a trecut când se afla în sânul Sfintei Familii din Nazaret.

Seminariștii se implică activ în acest program prin animarea momentelor liturgice în comunitatea parohială în care sunt trimiși, prin susținerea de activități cu copiii, tinerii sau persoanele în vârstă. Rolul acestor activități este acela de a facilita dialogul dintre credincioși și Dumnezeu prin momente liturgice cât mai frumoase, de a-i ajuta pe tinerii să se apropie de Biserică și de a le pune la dispoziție calea spre mântuirea sufleteor prin Sfintele Sacramente, de a face ca atât tinerii și cei mai puțin tineri să simtă grija pe care o are Hristos față de ei prin grija pe care preotul împreună cu seminariștii o arată în mod concret în parohie.

În concluzie consider că acest program a adus și va aduce roade, care vor fi pentru noi și pentru cei ce ne vor urma motive de a ne dedica din ce în ce mai mult în a-i ajuta pe cei de lângă noi, indiferent din ce categorie eclezială sau socială facem parte, roade care îi vor oferi lui Isus mângâierea și vor atrage binecuvântarea Tatălui ceresc prin Spiritul cel Sfânt.

Iulian BOGLUȚ,
ANUL -IV-

SCHIMB DE EXPERIENȚĂ

S-a creat deja o tradiție ca, în fiecare an, o delegație română să participe la Întâlnirea Diecezană a Tinerilor din Dieceza de Como, Italia și de asemenea o delegație din Italia să participe la Întâlnirea Eparhială a Tinerilor din eparhia de Oradea.

După câteva întâlniri preliminare, s-a hotărât plecarea în Italia pentru data de 14 octombrie (joi) la ora 5 dimineața. La ora 4:30 ne-am întâlnit toți cei cinci participanți în capela Maica Înțelepciunii pentru a-i cere, printr-o liturghie, lui Isus și Sfintei Fecioare să ne păzească în călătoria ce urma să o facem. Cu un mic fior am urcat în mașină și optimiști și bine dispuși am pornit. Din această „delegație” mai făceau parte: pr. Paul Popa (responsabil cu pastorația în eparhia de Oradea), Călin Cămărășan, Tereza Groșan și Alin Szatmari (studenți din Colegiul Sfânta Familie și membrii a-i asociației Fondacio), ei fiind colaboratori fideli a-i Biroului Pastoral.

Dotați cu un G.P.S. (care s-a și defectat nu înainte de a ne înnebuni de cap...) am pornit spre Padova unde am vizitat și ne-am rugat în Basilica Sfântului Anton. În Padova am avut un ghid special în persoana pr. Cristian Sabău (fostul rector al Seminarului) care acum locuiește în orașul „sfântului minunilor”. Simpla întâlnire cu pr. Cristian ne-a reîncărcat bateriile pentru a putea termina drumul. După 18 ore de călătorie am ajuns

(în sfârșit!) la destinație, la Seminarul din Como.

În următoarea zi, după liturghia de dimineață, ne-am cunoscut gazdele și am vizitat orașul Como și orașul Sfântului Augustin, Pavia. Ziua de sâmbătă am petrecut-o pe drum către locul întâlnirii (aproximativ 60 de km). Îndată ce am ajuns am fost primiți cu multă căldură. Întâlnirea

a început cu un filmuleț și ceva poze despre localitatea gazdă. Apoi a urmat o conferință, rugăciunea de seară și fel de fel de dansuri și jocuri. Toți tinerii participanți (printre care și noi) au fost cazați în familii care s-au oferit să-i găzduiască. Liturghia de duminică a fost celebrată de

ierarhul locului Excelența Sa Diego Coletti, iar în cadrul acesteia și delegația noastră a participat în mod activ, pr. Paul Popa citind Sfânta Evanghelie în limba română.

Dar a venit timpul să ne și întoarcem. Astfel luni la ora 5:30 dimineața ne-am luat „la revedere” de la gazdele noastre și am plecat spre Milano. Aici am participat, la ora 7, la o liturghie în celebrul Dom din Milano. Fără un G.P.S. funcțional am plecat spre casă din nou, dar ajutați de „G.P.S.-ul providenței” am ajuns teferi și fericiți că am trăit o astfel de experiență.

Horia BURSAȘ,
ANUL -II-

LANSARE SITE

Vă informăm că începând cu data de 14 septembrie 2010 Comunitatea Seminarului „Sfinții Trei Ierarhi” din Oradea are propria pagină de internet. Site-ul www.seminaroradea.ro a fost astfel proiectat ca împreună cu revista Seminarium Varadiensis să fie o punte de legătură între Seminar și credincioși. Vizitând site-ul puteți afla ultimele noutăți și evenimente din viața comunității seminariștilor. Așteptăm opiniile și sugestiile dumneavoastră folosind formularul de contact de pe pagina de internet mai sus menționată.

REDACȚIA